bezongen, het volgende zegt: totdat wij allen k o m e n tot de eenheid in het geloof en tot de eenheid in de kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot een bepaalde groottemaat van de volheid van Christus.

Is dat niet een wonderbaarlijk woord van Paulus?

Pas riep hij met alle kracht en duidelijkheid uit dat de kerk één was; volkomen, in ieder opzicht en voor eeuwig één — nu, onmiddellijk daarna, verzekert hij, dat we nog tot die eenheid moeten k o m e n ! Zooeven riep hij uit: één geloof i s er. Nu hoopt hij, dat we daar eenmaal, wie weet na hoe langen tijd en na hoeveel moeite, toe mogen g e r a k e n !

Zeg zelf: klinkt dat niet erg dwaas? Is hier geen tegenstrijdigheid, of, om het wat deftiger te zeggen: stuiten we hier niet op een paradox?

Niets is evenwel minder waar!

We stuiten hier op een stand van zaken, welke aan de prediking der Schriften volstrekt eigen is. God roept het ons immers in de Schriften telkens toe, dat wij in Jezus Christus alles, alles bezitten. De rechtvaardigheid, de heiligheid, de wijsheid, de volmaaktheid, het nieuwe leven, de zaligheid — de geloovenden bezitten die alle en voor eeuwig in Jezus Christus hun Heer en Heiland. Hij is hun geworden tot wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing (1 Kor. 1 : 31). Maar tegelijk hooren we ons met even groote kracht toeroepen, dat dat alles ons door den Geest moet worden toegeëigend. Dat het door den Geest in ons moet worden toegepast, uitgewerkt, gerealiseerd. De Geest is ons gegeven om ons toe te e i g e n e n hetgeen wij i n C h r i s t u s h e b b e n, zegt het Doopsformulier!

Welnu, aan deze geloofswerkelijkheid moeten we denken als we de twee genoemde uitspraken van Paulus op ons hooren afkomen. Neen, we nemen met deze woorden niet de vlucht in het fantoom van een onzichtbare kerk — we nemen er den toevlucht mee tot den Heer en het Hoofd der kerk, Jezus Christus. In Hem, zijn Woord, zijn Geest, zijn doop is de kerk één, volledig een, onaantastbaar een, eeuwig een — maar onze Heere wil, dat die eenheid ook uitgewerkt zal worden, ze zal midden in deze wereld, in het samenleven van zijn kinderen een feit worden! En ze moet zelfs een z i c h t b a a r feit worden, zoodat „de wereld" met het oog op die, in de zichtbaarheid uitkomende en opglanzende, eenheid zal gelooven, dat God Jezus Christus naar de wereld zond (Joh. 17 : 23). En het is nu de Geest, die uitgezonden wordt om deze in Christus aanwezige en gegeven eenheid toe te passen en toe te eigenen midden onder hen die den Heere Jezus in der waarheid kennen en liefhebben.

Indien we eenmaal oog kregen voor deze orde in het werk der verlossing, dan verdwijnt iedere strijd tusschen deze woorden van Paulus als sneeuw voor de zon. En we zullen verstaan dat het eene zonder het andere eenvoudig niet kan bestaan en zelfs om het andere roept uit alle macht!.

***

Wanneer we nu zoo het verband, de eenheid, tusschen de twee reeds meermalen genoemde uitspraken van Paulus: d e k e r k i s é é n en: d e k e r k m o e t é é n w o r d e n, hebben doorzien, komen we voor de vraag te staan, welke de taak van Gods kinderen is op den weg, welke van de in Christus g e g e v e n náár de door den Geest in deze wereld g e r e a l i s e e r d e eenheid loopt. Neen, we vergeten het geen moment: de in Christus gegeven eenheid wordt ten principale door den Geest, en door den Geest alléén, als een, ook zichtbare, realiteit in de historie ingedragen en uitgewerkt. Maar dit vasthoudend kunnen we de vraag niet ontloopen of de kinderen Gods actief in dit werk des Geestes betrokken worden en zoo ja, met welke taak zij dan door hun Heer worden belast.

Ook op deze vraag geeft Paulus in dit brieffragment een duidelijk antwoord.

Onmiddellijk na zijn teekening van de grootsche eenheid der kerk, gaat hij namelijk spreken over de g e n a d e g a v e n, welke Christus onder de zijnen uitdeelt. Zonder éénigen overgang, zegt hij dan letterlijk dit: aan een ieder van ons werd de genade gegeven naar de maat zooals Christus haar geschonken heeft.

Men is geneigd, als men dit leest, te vragen: wat heeft dat nu in de wereld met de éénheid der kerk te maken? Maakt Paulus hier in zijn betoog een zóó abrupten sprong, dat ge hem bijna niet kunt volgen?

Laat ik u aanstonds mogen zeggen: zoo liggen hier de zaken niet! Paulus houdt den draad van zijn betoog stevig in handen. Hij gaat inderdaad schrijven over wat door de geloovigen, die vasthouden wat Paulus omtrent de in Christus gegeven eenheid heeft gezegd, nu met het oog op de realiseering daarvan in het empirische kerkelijke leven gedaan moet worden.

Men moet er maar eens op letten wèlke genadegaven Paulus hier op het oog heeft. Na een betoogje, waarin hij beschrijft hoe Christus die ganadegaven kon uitdeelen, noemt hij ze met naam en toenaam.

Hoor maar!

En Hij gaf sommigen als apostelen, anderen als profeten, anderen als evangelisten, anderen als herders en leeraars!

Of, met andere woorden: Jezus Christus gaf a m b t s d r a g e r s.

Laten we daar nu met ons gansche hart op letten, broeders en zusters, dat God met het oog op de realiseering, de doorwerking, de uitwerking, de zichtbaarwording van de eenheid zijner kerk ambtsdragers heeft gegeven, den ambtelijken dienst heeft ingesteld! Die zijn daartoe gegeven. Die zijn daarvoor dus noodig. Zonder die kan, nu Christus eenmaal zoo werken wil, de eenheid nooit komen!

En welke zijn nu deze ambtsdragers, deze ambtelijke diensten?

Vooreerst de apostelen. Dat zijn de mannen, die Jezus met eigen oogen hebben aanschouwd en met eigen ooren hebben gehoord en die van Hem getuigden, die nu een zakelijk rapport omtrent den Heer en zijn werk moesten geven en dat ook gegeven hebben. In die functie zijn de apostelen de fundamentleggers der kerk. Daarom zijn ze ook uniek. Fundamenten leggen geschiedt immers eens en voor goed!

En dan zijn er de profeten. Het zijn die mannen — soms ook vrouwen — aan wie God het vergunde even in zijn raadsplan in te zien om wat ze daarin lazen in de wereld uit te bazuinen. Ze spraken dan: Zoo zegt de HEERE! En ze verkondigden Gods betrouwbare Woord over verleden, heden en toekomst.

Daarna worden de evangelisten genoemd. Zij mochten en moesten het heil, dat in Christus gekomen was, om met Paulus te spreken, als voor oogen schilderen! Ze mochten en moesten het verhaal geven omtrent Jezus Christus en zijn gansche verlossingswerk. En wanneer ze dat deden wilde Jezus Christus in en met hun verhaal neerkomen om dat, waarover de evangelisten spraken, inderdaad in hun hoorders te werken en aan hen te schenken.

Zie, déze ambtsdragers, dezen ambtelijken dienst, gaf Jezus aan zijn kerk. Zooals bekend is, zijn deze apostelen, profeten en evangelisten maar éénmaal gekomen. Ja, ze zijn maar eenmaal g e k o m e n. Maar meen nooit dat ze nu voorgoed verdwenen zijn! O neen, dat is niet het geval. Ze zijn nog springlevend onder ons. En hun werk gaat dag in dag uit met onverminderde kracht voort. Want wat ze eenmaal zèlden, zeggen ze nog elken dag door middel van de Heilige Schrift, waarin werd vastgelegd wat ze eenmaal spraken en deden, opdat ze het b l i j v e n d zouden zeggen en doen! Wij hebben nóg apostelen, profeten en evangelisten! En ze werken nóg onder ons.

En zie, dit werk van deze ambtsdragers — dat is dus nu in concreto: de Heilige Schrift — is het middel, de weg om tot de eenheid der kerk te komen. Het leven daaruit zál die eenheid voortbrengen, zoo waarachtig Jezus Christus leeft en zijn apostelen, profeten en evangelisten gaf! Maar ook: buiten deze apostelen, profeten en evangelisten — dat wil dus nu zeggen, buiten de Heilige Schriften en het gelooven daarin en het leven daaruit — komt ze nooit! Daarbuiten is slechts gescheurdheid, al wordt die ook nog zoo prachtig door een schijneenheid gecamoufleerd.

Maar hiermee is nog niet alles gezegd. Christus geeft aan zijn kerk met het oog op de door Hem gewilde eenheid ook nog ambtsdragers, die in levenden lijve tot het einde der dagen onder zijn volk zullen optreden! Het zijn de herders-en-leeraars. Herders zijn volgens de Schriften de mannen, die de kudde naar de vette grasvlakten voeren om ze daar te weiden en ze te beschermen tegen alle gevaar. Herders zijn dus de mannen, die de gemeente uit de Schriften het levensbrood mogen reiken. Ze mogen de verzoening toedienen. O neen, ze spreken niet maar over het heil, de verlossing, het eeuwige leven. Neen, ze mogen die overreiken, toedienen, geven. Zoo waarachtig, dat Gods volk, om hen vergaderd, zingen mag: hier wordt de rust geschonken; hier 't vette van Uw huis gesmaakt.

En naast deze herders gaf God de leeraars. Dat zijn de mannen, die uit Gods Woord nu Gods kinderen moeten zeggen hoe ze in alle situaties moeten leven en handelen. Neen, leeraars zijn in de Schrift niet de mannen, die de „waarheden" uit elkaar pluizen en hun hoorders vergastten op ik weet niet wat voor dogmatische diepten en onderscheidingen! Het zijn niet de geleerden, die zeggen wat de menschen zoo al leeren kunnen. Neen, het zijn ambtsdragers, die uit de Schriften toonen hoe de geloovigen wandelen moeten aan Gods hand, naar zijn wet en tot zijn eer.

Welnu, ook deze ambtsdragers heeft God gegeven en geeft Hij nog elken dag ook met het oog op de eenheid. Zij moeten werken totdat allen komen tot de eenheid in 't geloof en in de kennis van den Zone Gods.

Maar U voelt nu ook onmiddellijk wat de eenheid der kerk moet tegenstaan en verstoren! Als deze herders en leeraars niet trouw zijn komt de scheur, onmiddellijk. Als ze inplaats van het Woord Gods of boven dat Woord of naast dat Woord, eigen meening ventileeren en aan de zielen opleggen, wordt een wig in Gods volk gedreven, onmiddellijk. Alle Woord Gods brengt de eenheid voort. Maar het menschenwoord verpulvert! En let er dan op, dat in dit opheffen van een woord van menschen, de mensch zichzelf verheft tegen Jezus Christus, zijn dienen nalaat en zich Christus' macht wederrechtelijk toeëigent. Alle verwoesten der kerk is uit dit optreden van ontrouwe ambtsdragers voortgekomen. Het is altijd hetzelfde droevige lied: menschenwoord naast of boven Gods Woord — een mensch die dus niet meer dient maar usurpator wordt, usurpator van Christus' heerlijke macht, en Gods volk verderft.

Wat die ambtsdragers nu, speciaal ook met het oog op de eenheid der kerk, hebben te doen, wordt door Paulus ten slotte nog in een machtig woord op schitterende wijze vertolkt.

Deze mannen hebben maar één ding te doen! Ze moeten met alle krachten, in volledige zelfovergave zonder ophouden hun vleesch kruisigend, nooit iets voor zichzelf zoekend er om worstelen, dat alle geloovigen, heel de kerk, gaat d i e n e n. Dienen, dat is de eenige taak van alle kinderen Gods en van heel de kerk. Ze moeten den HEERE dienen en de broeders met alles wat ze zijn en hebben. In de kerk des Heeren geldt de machtige waarheid, dat alle gave dienst beteekent. Neen, het gaat in de kerk niet om „kennis", om theologische training, om organisatie, om verovering van dit en dat. Neen, het gaat daar om een leven van louter dienst!

Dit dienen nu i s de eenheid welke Christus zoekt. De eenheid, welke de Heilige Geest toeëigent, concretiseert en manifesteert zich voor alles in dienst, in den alzijdigen allen en een ieder tot onderwerp en voorwerp makenden dienst van den levenden God.

Een daarnaast, of liever, daar dwars doorheen, moet het lichaam van Christus gebouwd worden. We noemden het reeds. Het geschiedt op het fundament van de apostelen en profeten. Alle kinderen Gods moeten behouwen worden — ja, behouwen worden door den hamer des Woords! — opdat ze als levende steenen ingevoegd worden in den tempel Gods, den geestelijken tempel, die straks op den dag der dagen wordt voltooid. En naarmate die tempel gebouwd wordt, wordt ook de eenheid der Kerk een feit.

***

Zie, broeders en zusters, zoo teekent Jezus Christus ons den weg voor, welke naar de eenheid der kerk in haar volle openbaring leidt en toont Hij hoe wij op dien weg moeten wandelen.

Hij wil en zal die eenheid bereiken door:

het uitzenden van apostelen, profeten, evangelisten, herders en leeraars;

het leven uit het Woord Gods, dat deze ambtsdragers brachten en bedienen door ál zijn kinderen;

het opwaken van alle geloovigen tot den heel hun leven omspannenden, al hun krachten opvorderenden dienst-van-God-en-de-broeders;

het opbouwen van de kerk door het invoegen van al de zijnen in den tempel Gods, dat is in Christus' heilige kerk.

En als door Gods genade dit alles geschiedt, komt de ware eenheid vanzèlf. Hoe minder men dan opzettelijk over eenheid praat, des te eerder is zij er. In den greep van Christus en zijn Woord, en den toegewijden dienst van zijn dienstknechten zal men elkaar herkennen en dienen als leden van zijn lichaam — en dat, en niets anders, is de eenheid der kerk welke Christus hier zoekt!

Laten we daarom niet betooverd worden door het dikwijls zoo nerveuze, dikwijls door een geheime machtslust opgejaagde, begeeren naar een zekere gelijkschakeling, een bepaalde frontvorming, van allen die zich christen noemen — buiten het Woord, buiten den geloovigen, ambtelijken dienst der kerk om. Met compromissen en elastieke, dubbelzinnige formules bereikt men in deze wereld soms ontzaggelijk veel, maar nooit, nooit de eenheid van Christus' kerk.

En laten wij speciaal tot onze duizenden synodale broeders en zusters zeggen: doet weg die leeruitspraken, die ge ondanks uw plechtige verzekeringen toch niet meer als Gods Woord beschouwt. Herroep om Gods wil die verschrikkelijke schorsingen en andere vonnissen, waarmee ge Jezus Christus van dag tot dag zoo hevig bedroeft!

Zie, dat is momenteel de eenige boodschap, die Jezus Christus door ons aan hen wil laten brengen. Ieder, die iets anders of ook iets meer zegt op dit moment, haat, ondanks alle goede bedoelingen, Christus' kerk en de schapen, die deze zonden handhaven.

O, ik ben er zeker van: als onze kerken en al haar leden in dezen trouw waren geweest, als zij krachtig, bewogen, liefdevol deze boodschap dag in, dag uit, hadden uitgeroepen over het synodale kamp, zou de zaak der ware eenheid oneindig verder zijn dan thans.

En daarom, broeders en zusters, laat ons ook in dezen weer gaan leven uit het goddelijke Woord over de ware eenheid der kerk — dan geeft God die eenheid: elken dag.

Ds Visée opende in de Burgwalkerk

met de volgende woorden:

Broeders en Zusters,

Welkom in Kampen!

Wat is het goed, dat ge van Noord en Zuid, van Oost en West gekomen zijt om weer mee te vieren onzen jaarlijkschen schooldag en dat de straten van onze stad dreunen van onze menschen, die opgekomen zijn.

We verhelen ons geen oogenblik, dat aan massale samenkomsten als deze groote gevaren verbonden zijn. Want zoo héél licht dreigt de gedachte bij ons op te komen, dat een dag als deze een „hoogtepunt" is in ons kerkelijk leven. En als we dat zouden denken, dan is het gevaar van „hoogtendienst" dichtbij. Want de hoogtepunten van ons kerkelijk leven hebben we, moeten we hebben in onze samenkomsten op den Zondag, waar de HEERE ons Zijn Woord doet verkondigen, waar Hij ons wil voeden „bij brood en bij wijn."

Maar toch kan een dag als deze goed zijn.